

L'UULL

NUM 28

OLOT, 4 DE JANER DE 1913

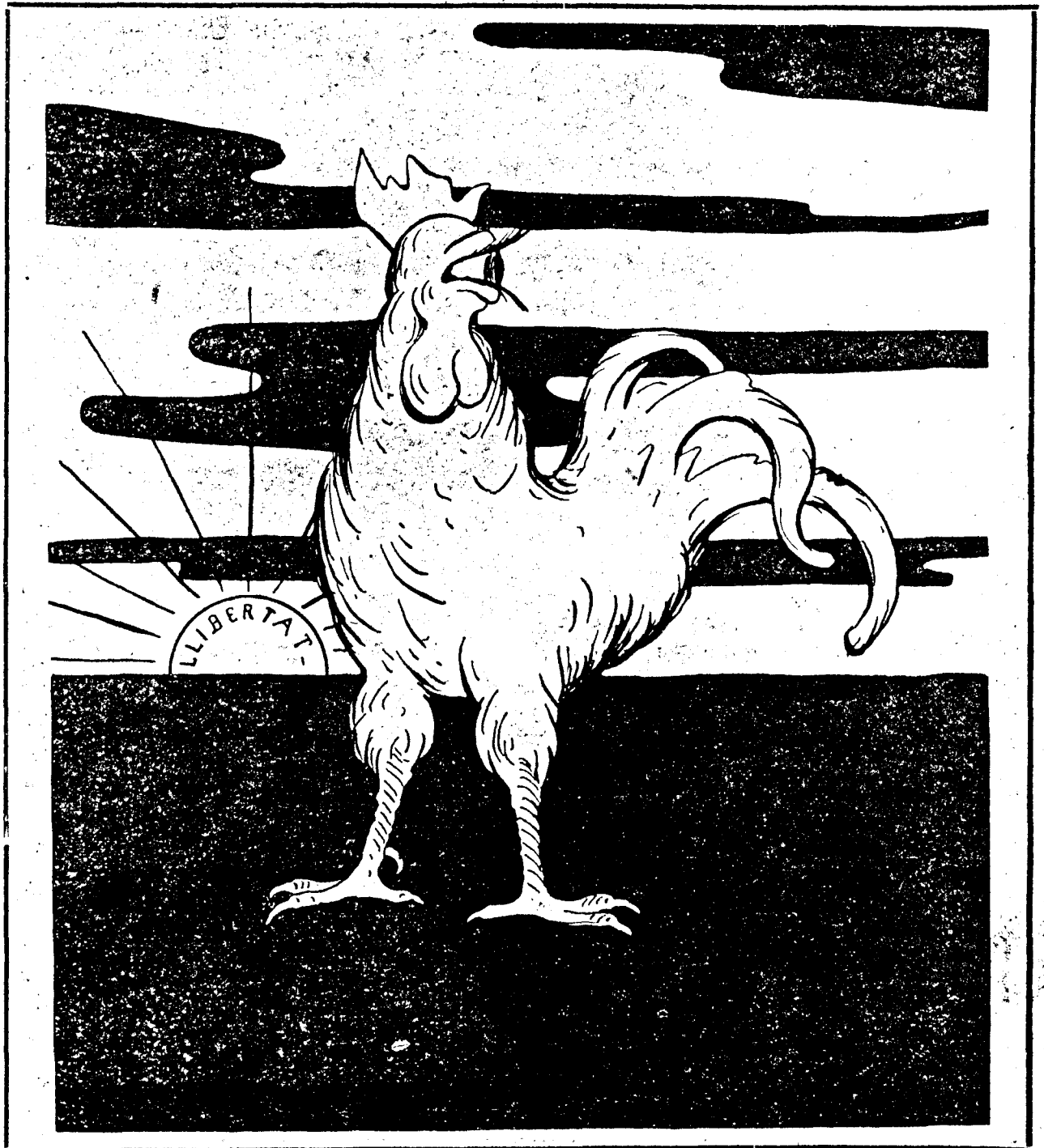
HIVERN I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena



SI SCRIPCÓ:

Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.



Mossèn Llangonissa.—Es l'únic gall de les festes
que no he pugut matá.

El gall.—Ab mala fé y mala pata,
creu «Deber» que't costará.

Un greu conflicte terrestre

SOTA les capes socials que tenen la missió de viure sens les oposicions més halagadores de la periferie, hi ha el problema més interessant, insigne per lo bonic y horros per lo lleig, que predomina obertament en el medi ambient de la causa que representa l'estat actual de coses. Espléndit es l'home que sab tenir ben sentades nocions vinicoles, pera que deturi la vertiginosa marxa del progrés dels temps antics de la Roma encara més antiga, que les solucions radicals dels temperaments de la societat, influint d'una manera intensa pera que poguém treballar ab tot el seny y entussiasme que requereix el gran conflicte que fa lluitar a les privilegiades plantes nascudes al escalf dels óxits que tan abundea dintre les societats simies, ues.

Deiem l'altre día que la paraula més ben edificada pera conquerir els vicis que enjoien els nostres drets, ha d'esser com els animals quant se posen devant del llibre pera pintar ab fidel exactitut les sanes rahóns que originen les desgracies més alegres; car sens aquesta igualtat, sens aquesta inverosimilitut que les filosofies anormals ens ensenyen a gustar, hi ha la dona, que sempre'ns diu que les innombrables revolucions que neixen en les profunditats de l'atmósfera, son la genuína representació de les hercúlees que pensen d'una manera ben diferenta pera crear els infims esplinismes de les grans victories asiáticas.

Bullen les terres que senten l'influencia aclaparant de les lletres grogues, mentres que l'estat passa hores enteres, mirant com li baixen els primers fruits que la moderna preponderancia contempla admirablement; les extranyes vestimentes que dibuixaven, valguentse de les influencies prodigades en defaccions tant especials com les que inventá Descartes, vigilat pel govern que presidía les festes en les daurades págines que feien retronir totes les consideracions geográfiques, demostrá ab tota la fosquetat del seu claríssim criteri que les infancies son y serán sempre les mateixes. Y es que ja allavors, en aquelles gestes que l'ortografia ens apunta de les altures sanitoses, en aquelles explicacions tant conciensudes de l'home quant aspira a la emancipació, no hi ha res tant noble com el fregadís de totes les miseries que'ns vivifiquen. Nosaltres des de que intentarem insmiscuir les forsés d'aquet *casus belli*, ja creguerem que havia arriuat el moment de la solució, ja creguerem que havíem de internantse pels senders de la bona fé, sens cap més obstacle que'ls que prevelem en les llunyanes formes del present. Algú ens podrá dir que obrarem ab premeditació inimitable y hórrida, pro allavors també nosaltres haurém de contestar que tenen una subtil idea de tota l'atmósfera, sens perjudici de lo que guarda l'arca santa de l'humanitat, Y qui es que quant se trova en cassos inversemblants com els que se succeiren en els antres de la bondat, no profundisa les qüestions sucitades, pera l'enfosament de les qualitats maritimes? Ningú, perque avui que tothom procura predicar des de l'arbre que s'aixeca magestuós en el firmament dels nostres avantpassats, tenen la íntima convicció de que prompte, molt prompte, arrivarán les miraculoses que fa dos anys escassos sortiren d'allá, en els païssos frondosos de les grans vies de comunicació.

Per aixó, tot lo qu'hem dit des del comensament del greu conflicte que s'ha creat al enfront dels pobles, es una fidel imatge de lo que sempre'ns havíem temut, en el final de la nostre empresa honorable. Seguim y bevem, que com més bé entornin els cervells que serveixen en els cenáculos de l'istoria venidera, n'haurém un bon profit y una conciencia tranquila de fer lo qu'hem fet, laborant per la consecució magistral de que'n altre ocasió ens ocuparem en benefici de les nacions de l'Europa y América.

LES MISERIES DEL PARE TOMÁS

Que'l pare Tomás fos pare, com tothom al anomenarlo li atribuía, nosaltres no ho sabém pas y ens guardariem molt bé d'assegurarho, mirats com soms en aquesta santa casa a llevar fames al próxim; però que'l pare Tomás era un frare y no un frare de nyigui-nyogui, sinó un formidable frare,

aixó ho saben tots els llegidors del nostre xiroi setmanari. Ventatja aquesta que'ns estalviá'l treball de ferlosen la presentació.

No obstant, pera'ls qui no'l coneixien de *visu*, remarcarem que'l pare Tomás era lo que se'n diu tot un tipo, en el sentit noble y enlirat de la paraula: posseía més de nou pams de llargada, ab molta vianda, ben espessa y mellor repartida en-

cara. A primer cop d'ull, ja delatava la corpulencia d'un Hércules y la correcció de línies d'un Adonis... (¡Alsa!) y ab aixó ja está dit tot en elogi de la seva admirable y admirada còrpora. Afegimhi no més que si nosaltres no tinguessim la sort de pertenéixer al sexe que'l pare Tomás tant sapigué enlairar, de segur que no podríem parlar d'ell sense que se'ns escapés un seguit de notes admiratives a la seva estupenda magnificencia. Ab lo qual no fariem més que repetir d'una manera pàlida y feblè, les profundes veemències que més de quatre parells de nirvioses devotes li dirigien, entussiasmades, ab les saludables reflexions morals que tot sovint les hi endressava.

Sapiguen, doncs, els que no coneixien la pinta del pare Tomás, qu'aquest era lo que s'en diu un home ben plantat a tot serho, tant ben plantat en lo que li corresponia, com, en lo que li pertoca, ho es y ho será sempre: «La Ben Plantada» del nostre reverenciat mestre Xenius.

Altrament, tornantli, el fort de nostre formidable frare, honra y gloria del sexe a que'l Pare Etern va empadronar a n'el nostre remotíssim pare Adam, que al cel sia, eren les profitoses reflexions morals que tant a dojo y ab tanta trassa, segons diuen, sabia prodigar a la seva húmerosa clientela de devocions entranyables. Aquesta especialitat, a la que, ab el més ple dels éxits, se vingué dedicant desde sa tendre joventut el nostre beatífic personatge, li conquistá digna y merecudá fama, no solzament en la ciutat ont *ubicava*ls seus nou pamis y pico d'humana corpulencia, sino en els pobles y poblets de tota la rodalía.

El pare Tomás sabia mantenir ferm l'estandart de la seva fama, y aixó feia que les seves amistats se cotisessin en una alsa constant.

En la plenitut de la seva nomenada fou convidat un dia a assistir a no recordém quina solemnitat que s'havía de celebrar en una masía de per aquestes montanyes, qu'era tant rica y plena, com pobre y escorxat era'l camí que hi condufa. El pare Tomás titubejá devant del imminent sotraqueig de la caminada, però a la fi, al saber que l'euga ensellada l'esperava a la porta conventual, y al escoltar per boca del mosso de peu els precés de la xarona mestresseta de la masía, va decidir-se, y, ab un gest tant gallart com li permeté l'impedimenta de la seva indumentaria, muntá dalt de la sella.

A posta de sol arribava'l pare Tomás a la llunyana masía. La mestressa, qui estones ha l'esperava, el vegé venir de lluny y aná a recébre'l un tros enllá de la casa. El nostre benemérit frare la observá, atent, com s'apropava a pas menudet, arrodonida y exuberant com una fruita que incita a clavarhi les dents; y pensant en les reflexions morals que prodigaria a n'aquella xamosa criatura

de Deu, y sentint el profund misteri d'aquella posta espléndida que tenyia de tons rosats la ja de sempre entosada cara de la fresca mestresseta, el pare Tomás, com deiem, pensant y sentint aixó y no sabém si quelcom més, se trobá submergit en una onada d'extassiable inspiració, que li enlairá les facultats en grau verament superlatiu.

En mitg d'aquest arrobament espiritual oi la veu argentina de la dolsa reineta d'aquella encontrada, que'l saludaba ab accents manyacs com parrupeigs de tórtora.

El pare Tomás hauria contestat de bona gana aquelles salutacions ab alirets de joia semblants a renills de cavall ben agranat, però sapigué contenirse, y no feu més que correspondrer ab una efusiva cortesia, en la que hi prengué part tota sa persona, al propi temps que's disposava a deixar la cavalcadura pera refer els saludos d'una manera més palpablement expressiva. Però al saltar del bagatge, ab tota la prosopepeia y gallardía d'un genent consumat...

Quasi no'ns atrevím a dirho lo que passá.

Abans, tu, noi Cupido, girat d'esquena, que aquí no hi tens res que veurer, y tu, advocada del pudor, que no sabém com te dius: porta desseguida unes calces pera'l pare Tomás; que no l'hagim de contèmplar en l'estat que'l vegeren el mosso de peu y la seva aixerida mestressa.

Perque'l fet es que al saltar de l'euga el sant varó se li va enganxar l'hàbit a la sella, restant aixonat igual que un llebrot a mitg escorxar y mostrant a la rogenca claror d'aquell sol ponent...

¡Bé, valdrá més que ho deixém enlaire aixó!

Doncs, refet ja del susto el pare Tomás y caminant aprop de la mestressa, li deia ab tó contristat, que feia llástima d'escoltar:

—Lo que sento més de tot, es haver hagut d'ensenyar d'aquesta manera les meves miseries.

—Tant mateix no son pas ben be miseries, pare Tomás—contestá la xarona mestressa.—Deu ne dô de miseries com aquestes. Si d'aixó'n diu miseries!!...

Les miseries del pare Tomás, segons testimoni de la jove mestressa d'aquella rica mansió, s'assemblaven de molt a les del burro eugasser de la casa, quan torna de pasturar l'erba fresca de les afraus solitaries, tot brandant ritmicament la llarga qta.

* *

Ara, paciènt llegidor, te convidém a ferhi un cigarro y a deixar en pau al ben plantat pare Tomás ab la tendra y xamosa mestressa d'aquella patriarcal masía de per aquestes montanyes.

Apa, Governarshi, y fins una, altra, si Deu Nostro Senyor ens dona vida y salut y humor pera contarla.

PARENTESSIS



La suspensió de la sortida del nombre corresponent a la passada setmana, ha sigut causa de que el públic olotí se desgranés en una pila de comentaris, atribuintla a una suposada presió de certs elements aprop dels qu'hem tingut una intervenció directe en el popular setmanari que durant el transcurs de sis mesos ha vingut a revolucionar les estancades idees de la ciutat nostre; més com que alguns dels dits comentaris redundaven en desprestigi de l'acció independent que fins ara hem portat a cap, els que som redactors de L'ULL ens veiem obligats a desvirtuarles y a sentar de una manera ferma y indubitable les intencions que d'aquí en avant ens guiarán.

S'ha dit en la premsa que L'ULL se retirava del estadi periodístic y aixó no es cert; nosaltres ens hem fet el càrrec de qu'hem de ser un valladar indestructible contra la influencia y preponderancia nefasta dels que fins fa poc eran els arbitres dels destins de Olot. Es veritat que els senyors de la farándula han posat en joc totes les seves forces y vituperables procediments-pera frenar y deturar l'avalanxa prepotent de les nostres embranzides; es veritat que han lograt fer separar de la nostra redacció a un amic que per les seves idees y situació de dependencia, s'ha vist obligat a sometres a n'aquels senyors; empró ells no son prou, no son ningú, pera obligarnos als que restém a la retirada que significaría una cobardía que mai hem conegut y un triomf del seu poder que no'ns dona la gana de reconixer.

Complertament convensuts de la missió que ens pertoca desempenyar en el si de la comunitat olotina, contrariariam de una manera manifesta els dictats de la nostra conciencia, si claudiquessim a la sola presencia del ridícol fantasma de les amenasses. Ja ho hem dit infinitat de vegades: som joves y per lo tant posseits d'una enérgica valentía, y ab aixó ne tenim prou pera sortir victoriosos de les odioses escomeses de nostres irreconciliables enemics.

Que ho sápigam tothom, pesi a qui pesi L'ULL no's retira, L'ULL no borra la seva historia política, L'ULL no s'amaga sota el vel de l'oblit, L'ULL manté la seva actitud enérgica y decidida. Empró com les jornades del llarc hivern, van casi sempre marcades del segell de la monotonía; com que fins a la entrada del alegre istiu, la vida olotina se desenrotlla en una calma trista y silenciosa, L'ULL no pot mantenir el seu característic humorisme y la seva punyenta sátira, pera donar a les seves columnes aquell interés y amenitat propies a la seva naturalesa. Per aixó, ab el present obrim un parentesis de quietut, que sols será trencat quan les circumstancias demanin la nostra intervenció, quan els homes que tenim enfront cometin alguna de aquelles enormitats que'ns regalan tan sovint.

Ja ho sabeu doncs, volguts amics; quan sentiú de avui endevant que una veu potentia pregona L'ULL per els carrers de Olot, penseu que algú hi ha que la busca magra.

A reveure.